

ВТОРА ГЛАВА

Ново име. Ново семейство.

Бляскаво.

Ново.

Аз.

* * *

Приемният ми баща, Майк, е психолог, експерт по травми; както и дъщеря му, Фиби, макар че тя е веща в причиняването им, а не в лекуването им. Саския – майката. Тя се старее да ме накара да се почувствам у дома си, макар да не съм сигурна, много е различна от теб, мамо. Много слаба и отнесена.

Късметлийка, каза ми социалната работничка, докато чаках да дойде Майк. Какво прекрасно семейство са Нюмонт и какво място е „Уедърбридж“. Еха. Еха. ЕХА. Да, чатнах. Трябва да се чувствам късметлийка, но всъщност съм изплашена. Изплашена да разбера коя и какво съм.

Изплашена, че и те може да разберат.

Седмица преди това Майк трябваше да дойде да ме вземе, лятната ваканция беше към края си. Косата ми беше чинно сресана, вързана с ластичка, репетирах какво трябва да кажа, дали да седна, или да стана. С всяка изминала минута и с всеки глас, който чувах и не беше неговият, а на сестрите, които си разказваха вицове, се убеждавах, че семейството му беше променило решението си. Че се беше осъзнало. Стоях като истукана и чаках да ми кажат – съжалявам, днес няма да ходиш никъде.

Тогава той пристигна. Поздрави ме с усмивка, здраво ръкостискане, свойски, но приятно, приятно, защото показваше, че не се бои да ме докосне. Не се опасява, че ще се зарази. Помня как забеляза, че нямам почти никакъв багаж, само един малък куфар. В него се намираха няколко книги, малко дрехи и други скрити неща, спомени за теб. За нас. Останалото – взето като улики, когато къщата ни беше претърсена. Не се тревожи, каза ми той, ще отидем да напазаруваме. Саския и Фиби са у дома, добави, ще вечеряме заедно, за добре дошла.

Отидохме при директора на отделението. Лека-полека, каза той, карай го ден за ден. Исках да му кажа, от нощите се страхувам.

Размениха се усмивки. Ръкостискания. Майк подписа документите, обърна се към мен и попита, готова?

Не, не съвсем.

Но така или иначе тръгнах с него.

Не пътувахме дълго до новия ми дом, по-малко от час. Всяка улица и сграда бяха нови за мен. Още беше светло, когато пристигнахме пред голяма къща с бели колони отпред. Добре ли си, попита Майк. Кимнах, макар да не беше така. Изчаках го да отключи предната врата; сърцето ми се нави на спирала в гърлото, когато осъзнах, че не беше заключена. Влязохме направо вътре, а можеше да е всеки. Той повика съпругата си, бях я срещала няколко пъти. Сас, провикна се Майк, прибрахме се. Идвам, отвърна му тя. Здравсти, Мили, поздрави ме, добре дошла. Усмихнах се, смятах, че така трябва да сторя. Роузи, териерът им, също ме поздрави, скочи на краката ми, кихна от радост, когато я почесах зад ушите. Къде е Фибс, попита Майк. Идва си от Клондин, отвърна Саския. Чудесно, каза той, вечеря след половин час. Предложи на съпругата си да ми покаже стаята ми, помня, че ѝ кимна по начин, който можеше да се приеме за окуражаване. Окуражаваше нея, не мен.

Последвах я по стълбите, опитах се да не броя. Нов дом. Ново аз.

На третия етаж ще сте само ти и Фиби, обясни Саския, ние сме един етаж по-долу. Ще ти дадем стаята отзад, от балкона има прекрасна гледка към градината.

Първото нещо, което привлече вниманието ми, беше жълтият цвят на слънчогледите. Беше толкова ярък. Усмивки във ваза. Благодарих ѝ, казах ѝ, че са едни от любимите ми цветя, тя изглеждаше доволна. Чувствай се свободна да огледаш наоколо, каза ми, има някои дрехи в дрешника, ще ти купим още, разбира се, можеш сама да си ги избереш. Попита ме дали имам нужда от нещо – не, отговорих, и тя ме остави сама.

Оставих куфара си на пода, отидох до вратата на балкона, проверих я – беше заключена. Обезопасена. Дрешникът вдясно – висок, античен бор. Не погледнах в него, не исках да мисля за обличането на дрехи, за събличането им. Огледах се, забелязах чекмеджета под леглото, отворих ги, проверих вътре – нямаше нищо. Безопасно, засега. Баня, огромна, стената вдясно беше покрита от огледало. Извърнах се от отражението си, не исках да си припомням. Проверих дали вратата може да се заключва отвътре, дали може да се отваря отвън, след което седнах на леглото и се постарях да не мисля за теб.

Не след дълго чух стъпки, тропаха по стълбите. Опитах се да запазя спокойствие, да си припомня упражненията за дишане, които ми показва моят психолог, но се чувствах замаяна, затова, когато се появи на вратата ми, се съсредоточих върху челото ѝ, най-близкото нещо до визуален контакт, на който бях способна. Вечерята е готова, гласът ѝ беше като мъркане, мек като сметана, леко предвзет, точно както го помнех, когато се срещнахме със социалния работник. Не можеше да посети отделението, не беше допуснато да узнае истината, нито ѝ беше дадена възможност да си състави предположения. Помня, че бях изплашена. Начинът, по който изглеждаше, руса и самоуверена, отегчена, принудена да приема непознати в дома си. По време на срещата два пъти попита колко дълго ще остана. Два пъти я смършиха.

Татко ме помоли да дойда да те повикам, каза тя, ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. Отбранително. Чувала бях персо-

налът в отделението да нарича пациенти според езика на тялото им, да им лепва прякори. Наблюдавах мълчаливо, научих доста. Вече са минали дни, но последното, което ми каза, преди да се обърне на пети като разгневена балерина, се загнезди в главата ми: О, добре дошла в лудницата.

Последвах аромата ѝ, сладък и розов, надолу към кухнята, чудех се какво ли щеше да е да имам сестра. Какъв тип сестри щяхме да бъдем. Тя щеше да е Мег, помислих си, а аз щях да съм Джо, малките жени*. В отделението ми бяха казали, че надеждата е най-доброто ми оръжие, че то ще ми помогне да продължа напред.

Като пълна глупачка, взех, че им повярвах.

* Героини от литературния шедевър на американската писателка Луиза Мей Олкът (1832–1888) – „Малки жени“ (1868). – Бел. прев.